

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.001 van 26 maart 2013
in de zaak A. 204.664/XIV-34.201**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarig kind
 XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Vanwelde
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Eugène Smitsstraat 28-30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : 1. de STAD VILVOORDE, vertegenwoordigd door het college van
 burgemeester en schepenen
 kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
 Grote Markt
 alwaar woonplaats wordt gekozen
 2. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 77.689 van 21 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8597 van 7 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord en een toelichtende memorie ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 januari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah Janssens, die loco advocaat Pascal Vanwelde verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers vragen op 31 augustus 2011 voor hun minderjarige dochter bij de stad Vilvoorde een verblijfskaart op basis van gezinshereniging met de eerste verzoeker. De burgemeester van Vilvoorde neemt op 5 december 2011 een beslissing houdende niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en een beslissing houdende bevel tot terugbrenging.

Op 23 januari 2012 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 21 maart 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 10, 10bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de “goede trouw (artikelen 1319, 1320 en 1322 van het B.W.” en “een manifeste beoordelingsfout”. Zij lichten dit als volgt toe:

“Overwegende dat,
In het gedingsinleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zetten verzoekers hun middelen uit als volgt :

"In de bestreden beslissing oordeelt de tegenpartij dat de aanvraag werd ingediend op artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Welnu, de aanvraag tot toelating tot verblijf voor het kind van verzoekers werd niet op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet ingediend maar op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. De heer XXX was zeker op het moment van de aanvraag, toegelaten tot een beperkt verblijf in België.

Bijgevolg kon de tegenpartij niet beslissen om de aanvraag niet in overweging te nemen op grond van het gebrek van bewijs dat de heer XXX sedert minstens 12 maanden gemachtigd was om gedurende een onbeperkte tijd op het grondgebied te verblijven (of om er zich te vestigen). Deze voorwaarde is vanzelfsprekend enkel geldig indien de vervoegde vreemdeling gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur (of om er zich te vestigen).

De bestreden beslissing schendt dus artikel 10bis van de Vreemdelingenwet en is niet geldig gemotiveerd."

De eerste rechter meent dat dit middel niet gegrond is in de mate dat de F-kaart waarvan verzoeker drager is, wel degelijk een verblijfstitel met onbeperkt verblijf is en aldus de machtiging tot verblijf ingediend door XXX een aanvraag betreft in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat,
Artikel 10 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

«§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.»

Noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beschrijft of definieert het begrip "verblijf van onbeperkte duur". Deze term wordt bovendien enkel gebruikt in het kader van artikel 10 en volgende (m.b.t. het verblijf van familieleden van vreemdelingen toegelaten tot een verblijf in van de Vreemdelingenwet ter uitvoering van de artikelen 40 en volgende (m.b.t. het verblijf van familieleden van unieburgers en belgen);

Artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet leest als volgt:

« § 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.»

Artikel 13, 3de alinea van de Vreemdelingenwet stelt daarenboven dat:

«De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van drie jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10.»

Een volledig gelijkaardig systeem is uitgewerkt voor familieleden van Belgische onderdanen;

Aldus, stelt artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet dat in eenzelfde regeling voorziet zoals artikel 11, §2 van dezelfde wet dat:

«In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.»

Het onbeperkt verblijf waarvan sprake in artikel 13, 3de alinea van de Vreemdelingenwet wordt voor familieleden van Belgen "verblijf voor onbeperkte duur" genoemd en is gelijkaardig aan het verblijf na drie jaar verblijf in België:

«Art. 42quinquies § 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.».

Het onbeperkt verblijf wordt bevestigd door de afgifte van een F+ - kaart hoewel dat voordien de betrokken familieleden in het bezit werden gesteld van een F — kaart.

Het onderscheid tussen beperkt en onbeperkt verblijf bestaat dus enkel in het kader van de organisatie van de verblijfsregeling zoals vastgelegd in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Aan het verblijf van samenwonende familieleden kan een einde worden gesteld vanaf het ogenblik dat de voorwaarden tot toekenning van het verblijf aan de persoon die het verblijfsrecht doet lopen, niet meer wordt voldaan. Hun verblijfsrecht is aldus eveneens beperkt is in de tijd en aan voorwaarden is onderworpen.

Indien deze situatie naar analogie wordt toegepast op familieleden van Belgische onderdanen, dient men vast te stellen dat het recht op verblijf van deze familieleden beperkt is gedurende de eerste drie jaren van hun verblijf (artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet).

De omstandigheid dat de afgeleverde F — kaart aan familieleden gedurende deze periode een verblijfstitel van 5 jaar betreft verandert strikt genomen niets aan het statuut van hun verblijfsrecht. Hun verblijfsrecht kan immers op elk ogenblik worden ingetrokken (naar het voorbeeld van de A- kaart (geldig voor één jaar) die wordt afgeleverd aan familieleden van vreemdelingen die een beperkt verblijfsrecht bezitten in de zien zoals voorzien in artikel 11 van de Vreemdelingenwet).

Hieruit volgt dat de artikelen en principes zoals beoogd in dit eerste en enige middel worden geschonden wanneer wordt gesteld dat, zoals de eerste rechter heeft gedaan, verzoekers over een onbeperkt verblijf beschikken wanneer zij in het bezit worden gesteld van een F —kaart (in die zin dat de aanvraag van machtiging tot verblijf van XXX werd ingediend in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en niet in de zin van artikel 10bis van dezelfde wet).”.

5. In de memorie van wederantwoord en de toelichtende memorie herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

6.1. Daargelaten de vaststelling dat de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst, lichten de verzoekers niet toe op welke wijze deze bepalingen of de goede trouw met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uit, zodat artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op zijn arresten. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De verzoekers betwisten de motivering van het bestreden arrest inhoudelijk omdat de eerste rechter de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing ten onrechte in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld. Een onjuiste motivering vormt echter geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt, in de mate dat er met het bestreden arrest toepassing van is gemaakt, als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig

kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

De verzoekers betwisten dat de eerste verzoeker “toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur”, zodat niet artikel 10, § 1, 4°, doch artikel 11 van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn.

De vaststellingen in het bestreden arrest dat de eerste verzoeker sinds 12 maart 2011 in België is ingeschreven op basis van gezinshereniging (artikel 40 van de Vreemdelingenwet) met zijn Macedonische zoon en zijn Belgische schoondochter en dat de eerste verzoeker in het bezit van een F-kaart is, worden niet betwist.

De F-kaart is de verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie. Het gaat om een verblijfsrecht van onbepaalde duur, waaraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat de geldigheidsduur van de kaart zelf ten hoogste vijf jaar bedraagt. Die kaart heeft immers een declaratoire en geen constitutieve werking: zij vormt de vaststelling van een verblijfsrecht dat rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht wordt ontleend en het einde van de geldigheidsduur betekent niet het einde van het verblijfsrecht. Er kan slechts onder strikte voorwaarden, vastgelegd in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, een einde aan het verblijf worden gemaakt. (anders dan bijvoorbeeld de A-kaart, die te allen tijde kan worden ingetrokken) Het duurzaam verblijfsrecht, waarvoor een F+-kaart wordt gegeven, heeft geen betrekking op een “langer” of een “minder beperkt” verblijfsrecht dan dat waarvoor de F-kaart wordt gegeven. Het houdt in dat het verblijfsrecht

slechts kan worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland.

De eerste rechter heeft derhalve op wettige wijze aangenomen dat de eerste verzoeker als familielid van een burger van de Unie van een onbeperkt verblijfsrecht genoot zoals bedoeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling terecht als juridische grondslag in de aanvankelijk bestreden beslissing werd vermeld. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen